

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **JUDr. Tomáš Nielsen**, se sídlem Dlouhá 618/14, Praha 1, zastoupený JUDr. Petrem Vališem, advokátem se sídlem Balbínova 1093/27, Praha 2, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 118/116, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2025, č. j. 3 Ad 3/2024 - 67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Kárný senát kárné komise žalované uznal prvním výrokem rozhodnutí ze dne 12. 1. 2023, sp. zn. K 61/2022 (dále také jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), žalobce vinným ze spáchání kárného provinění. Toho se žalobce dopustil tím, že dne 4. 10. 2021 zveřejnil na internetových stránkách spolku Institut práva a občanských svobod, z.s. (ProLibertate) [dále také jen „*Institut*“] text nazvaný „*TISÍCE ŠKOL DNES OBDRŽELO NAŠE VAROVÁNÍ PŘED PORUŠOVÁNÍM PRÁV DĚTÍ A RODIČŮ. NÁSLEDOVAT MUSÍ TRESTNÍ OZNÁMENÍ*“ s odkazem na text „*Důrazné upozornění zástupcům škol a školských zařízení*“ (souhrnně dále též jen „*internetové texty*“ či „*texty*“), v němž uvedl, že se některými kroky, které jsou činěny v souvislosti s protiepidemickými opatřeními, příslušná školská zařízení nebo jejich pracovníci mohou dopouštět vybraných trestných činů, přičemž

proti takovým osobám bude bez dalšího upozornění iniciováno trestní oznámení k příslušným orgánům činným v trestním řízení.

[2] Podle kárného senátu žalobce „zejména při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu a za tím účelem nedodržel pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže ukládající mu poctivým čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu“. Tím porušil § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“), ve spojení s čl. 4 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „etický kodex“). Za toto kárné provinění mu bylo podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii uloženo kárné opatření ve formě pokuty ve výši 12 000 Kč a povinnost zaplatit částku 8 000 Kč jako náhradu nákladů řízení.

[3] Proti rozhodnutí kárného senátu podal žalobce odvolání, které odvolací kárný senát odvolací kárné komise žalované rozhodnutím ze dne 19. 10. 2023, sp. zn. K 61/2022, zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

[4] Následně žalobce podal proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2023 žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 24. 1. 2025, č. j. 3 Ad 3/2024 - 67. Městský soud neshledal důvodnou žádnou z žalobních námitek. Ty spočívaly mj. v tom, že v odvolacím řízení údajně rozhodoval o věci podjatý člen odvolacího kárného senátu (konkrétně jeho předseda), resp. že podjatý byl celý odvolací kárný senát. Stěžovatel možnou podjatost předsedy odvolacího kárného senátu spatřoval v jeho vztahu ke svému právnímu zástupci JUDr. Petru Vališovi a dále v jeho vztahu k JUDr. Petru Vackovi, který se hlásí ke spoluautorství textů (JUDr. Vališ měl s předsedou odvolacího kárného senátu před 18 a více lety úzce spolupracovat, rozešli se však po vzájemných sporech; JUDr. Hartmann, předseda odvolacího kárného senátu, je navíc partnerem advokátní kanceláře, ve které působí jako spolupracující advokát JUDr. Jiří Vacek, který se přípisem zaslaným žalované přihlásil ke spoluautorství textů, za jejichž zveřejnění bylo žalobci uloženo kárné opatření).

[5] Městský soud nepřisvědčil ani tvrzenému odnětí práva na ústní projednání věci a práva vyjádřit se k obsahu správního spisu. Podle rozsudku městského soudu rovněž nebyla důvodná námitka ohledně nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu (zejména stran nedostatečně zjištěné přičitatelnosti textů žalobci) a nesprávného právního posouzení věci spočívajícího v „mylném“ výkladu § 17 zákona o advokacii a čl. 4 etického kodexu. To se týká i námitky, že kárná rozhodnutí v obou stupních byla ve svém souhrnu nepřezkoumatelná.

[6] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Dle stěžovatele se městský soud nevypořádal s jeho argumentací týkající se nedostatečného vymezení skutků, které mu byly kladeny za vinu. Z rozhodnutí žalované dle stěžovatele vyplývá, že se měl dopustit tří skutků, ovšem není jasné, čím měl naplnit

pokračování

skutkovou podstatu kárného provinění. Dále uvedl argumentaci vůči všem třem skutkům, kterých se měl údajně dopustit. V případě prvního skutku stěžovatel dle svého přesvědčení nejednal za sebe, ale jako orgán právnické osoby Institutu práva a občanských svobod, z. s., a takové jednání mu nemůže být přičítáno jako advokátovi. V případě druhého skutku dle stěžovatele není zřejmé, proč by se mělo jednat o škodlivé jednání a stěžovatel naopak v řízeních prokázal, že uvedené výroky byly pravdivé. V případě třetího skutku dle stěžovatele z průběhu řízení nevyplývalo, že by uvedené formulace „*uvedl*“ on; naopak v řízení opakovaně tvrdil (a žalovaná ani soud to nijak nezpochybňovaly), že celý text je výsledkem práce nejméně tří advokátů. Je-li stěžovateli kladeno za vinu, že dotčený text „*uvedl*“, pak takový závěr naprosto nevyplývá z provedeného řízení, ani není nijak osvětlen v odůvodnění. Z uvedených důvodů jsou dle stěžovatele rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[8] Stěžovatel dále rozvedl svou argumentaci týkající se nedostatečného posouzení třetího skutku, a to z hlediska neprokázané přičitatelnosti. Konkrétně napadl závěr městského soudu obsažený v odst. 120 přezkoumávaného rozsudku, ve kterém městský soud konstatoval, že „*žalobce své autorství nepopírá*“. Stěžovatel však opakovaně poukazoval na to, že se na textech podílelo více osob, přičemž navrhoval jako svědky další autory. Ani žalovaná, ani soud však tyto svědky nepředvolaly. Přesto učinily závěr například o tom, že právě stěžovatel měl něco „*uvést*“. V odst. 123 napadeného rozsudku pak městský soud dokonce uvádí, že z hlediska kárné odpovědnosti stěžovatele je podstatné jen to, že „*oba texty jako předseda Institutu zveřejnil a opatřil svým podpisem*“. Stěžovatel s tímto závěrem nesouhlasí proto, že je v rozporu se samotným zněním výroku prvostupňového rozhodnutí (kde je přímo uvedeno, že stěžovatel se měl dopustit kárného provinění nejen zveřejněním nějakého textu, ale i „*uvedením*“ nějakých formulací). Nelze navíc přehlédnout, že stěžovatel oba texty jako předseda Institutu nezveřejnil. Nic takového alespoň z průběhu řízení nevyplývalo. Zveřejnit je stejně tak mohl kdokoliv jiný, kdo má přístup ke správě internetových stránek Institutu, ovšem tuto otázku ani žalovaná, ani soud neřešily. Nadto je zcela zásadní, že uvedené texty zveřejnil a podepsal Institut práva a občanských svobod, z. s. Formulace, že stěžovatel texty „*opatřil svým podpisem*“, je zcela zavádějící. Stěžovatel nejednal za sebe, nevykonával svou vůli, ale jednal jako zástupce Institutu. Mimochodem právě tento názor, kdy krajský soud fakticky rozhodl o tom, že advokát nese odpovědnost za jednání právnické osoby, jejímž je statutárním orgánem nebo jejíhož statutárního orgánu je členem, považuje stěžovatel za zcela nesprávný, s potenciálem stát se do budoucna velice nebezpečným precedentem, zakládajícím zcela neodůvodněnou nerovnost mezi „*neadvokáty*“ a advokáty při vystupování za právnické osoby z pozice statutárního orgánu.

[9] Stěžovatel trvá na námitce, že v odvolacím kárném řízení rozhodoval podjatý člen odvolacího kárného senátu. Městský soud měl k posouzení této otázky přistoupit s ohledem na zásadu „*v pochybnostech ve prospěch obviněného*“.

[10] Dále stěžovatel, podobně jako v žalobě, tvrdí, že mu bylo v odvolacím kárném řízení upřeno právo na ústní projednání věci. To v situaci, kdy šlo o věc právně složitou a kdy se navíc kárný senát v prvním stupni dopustil ve svém rozhodnutí mnoha faktických i právních chyb, na které stěžovatel v odvolacím řízení upozornil, a které dále uvedl i v žalobě.

[11] Stěžovatel také uvedl, že nadále trvá i na ostatních námitkách uvedených v žalobě, a to zejména v souvislosti se „*zcela nelogickou a nesprávnou interpretací*“ jakési hrozby ředitelům škol jejich trestním stíháním ze strany Mezinárodního trestního soudu v Haagu. Tento závěr nemá oporu v provedeném dokazování. Celkově pak byl tendenční přístup k jednání Institutu ze strany žalované a následně městského soudu při posuzování kontextu doby, v níž mělo dojít k vytykánému jednání.

[12] V závěru kasační stížnosti stěžovatel dodal, že v současné době se lze v médiích opakovaně setkávat s informacemi o hlubokém zásahu do psychiky dětí a mladých lidí způsobeném lockdowny, uzavřením škol, nemožností dětí sportovat a podobně. Právě strach z těchto následků a vědomí nezákonnosti mnoha jednání, k nimž pod pláštíkem tzv. covidových opatření vůči dětem docházelo, vedl stěžovatele a jeho kolegy k tomu, že postupně zveřejňovali informace o právech a povinnostech škol, o právech rodičů i o právech dětí. Jak se ukázalo, strach ze strany těchto osob, včetně stěžovatele, byl důvodný. Je smutnou skutečností, že žalovaná ani další orgány veřejné moci nejsou do dnešního dne schopny učinit sebereflexi a uznat, že období covidové pandemie se vyznačovalo bezprecedentními zásahy do základních práv a svobod občanů, včetně těch nejslabších, dětí. Právě instituce veřejného práva při jejich ochraně naprosto selhaly.

[13] Ke kasační stížnosti se vyjádřila žalovaná. V prvé řadě poukázala na značnou obecnost a nekonkrétnost většiny kasačních námitek. Dále upozornila, že disciplinární advokátní předpisy se vyznačují vyšší mírou obecnosti skutkových podstat kárných provinění, přičemž v rozhodnutích kárných senátů žalované i v rozsudku městského soudu bylo dostatečně specifikováno, čím se stěžovatel kárného provinění dopustil. Žalovaná rovněž zmínila, že s postavením advokáta se vážou vyšší požadavky na jeho jednání, které jsou uvedeny zejména v etickém kodexu, a jejichž nedodržení je následně postihováno právě prostřednictvím kárné odpovědnosti. Kárný senát ve svém rozhodnutí zdůvodnil, proč neprovedl některé stěžovatelem navrhované důkazy, s čímž stěžovatel v odvolání nepolemizoval. Proto bylo dostatečné, jak se s věcí vypořádal odvolací kárný senát v rozhodnutí o odvolání. Stěžovatel dle žalované ani nevedl takové pochybnosti, které by svědčily o podjatosti předsedy odvolacího kárného senátu a odvolací kárný senát rovněž postupoval v souladu se zákonem, pakliže o odvolání rozhodl bez nařízení jednání. Městský soud se dle žalované věci dostatečně zabýval, přičemž správně dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby.

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti zhodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, ke kterým by bylo třeba přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost **není** důvodná.

[16] Před samotným hodnocením věci považuje Nejvyšší správní soud nutné vyjádřit se k formulaci kasačních námitek. Již žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti opakovaně upozornila na jejich značnou obecnost a nekonkrétnost. Nejvyšší správní soud tento náhled sdílí.

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře uvádí, že kasační stížnost představuje opravný prostředek směřující proti napadenému rozhodnutí krajského (městského) soudu. Důvody kasační stížnosti proto musí směřovat právě proti rozhodnutí krajského (městského) soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum tohoto soudního rozhodnutí (tato skutečnost vyplývá sama o sobě již z § 102 s. ř. s.; z judikatury Nejvyššího správního soudu lze v tomto směru odkázat např. na rozsudky ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, odst. [12], nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, odst. [140]). Nejvyšší správní soud není povinen ani oprávněn nahrazovat stěžovatelův projev vůle, domýšlet za něj argumenty a vyhledávat místo něj možné vady napadeného soudního rozhodnutí, není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (viz např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, či usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[18] K otázce kvality důvodů kasační stížnosti rovněž existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které je stěžovatel povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným. Stěžovatel je rovněž povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti (k tomu srov. zejména již starší rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, který byl sice přijat výslovně ve vztahu ke kvalitě žalobních, nikoliv kasačních důvodů, ovšem dle navazující ustálené judikatury není důvod činit jakékoli rozdíly mezi nároky na žalobní a kasační námítky – srov. z poslední doby např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2023, č. j. 9 Afs 172/2022 - 53, odst. [6]).

[19] Na základě výše předestřené právního rámce Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je odůvodněna poměrně kusým způsobem a nedává prostor pro hlubší posuzování nastolených otázek.

[20] V kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud, kromě námitek procesního charakteru, tři stěžejní okruhy námitek. Ty spočívají v tvrzení o a) nedostatečně vymezených kárných proviněních, které byly stěžovateli kladeny za vinu, b) nesprávném právním posouzení vytýkaného jednání a c) nedostatečně prokázané přičitatelnosti kárných proviněních stěžovateli, a to ať již z hlediska autorství textů a jejich zveřejnění, nebo z hlediska toho, zda stěžovatel v této souvislosti vystupoval jako advokát (resp. sám za sebe), nebo „jen“ jako člen statutárního orgánu právnické osoby.

[21] Ohledně vymezení kárných proviněních stěžovatel namítl, že se městský soud nevypořádal s jeho argumentací týkající se nedostatečného vymezení skutků, které mu byly kladeny za vinu. Z rozhodnutí žalované dle stěžovatele vyplývá, že se měl dopustit tří skutků, ovšem není jasné, čím měl naplnit skutkovou podstatu kárného provinění. Z uvedených důvodů jsou dle stěžovatele rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přičemž tato nepřezkoumatelnost je zásadní. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že tyto námítky však nejsou, jak bude rozebráno dále, důvodné.

[22] Z rozhodnutí žalované i městského soudu zřetelně vyplývá, že stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání (jednoho) kárného provinění. To spočívalo v porušení § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 etického kodexu, neboť stěžovatel dle napadeného rozhodnutí žalované, ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím, „zejména při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu a za tím účelem nedodržel pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže ukládající mu poctivým čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu“. Uvedené (jedno jediné) kárné provinění, z jehož spáchání byl stěžovatel uznán vinným, se skládalo ze třech vzájemně souvisejících aktů (projevů vůle). Ty spočívaly a) ve zveřejnění internetového textu s názvem „TISÍCE ŠKOL DNES OBDRŽELO NAŠE VAROVÁNÍ PŘED PORUŠOVÁNÍM PRÁV DĚTÍ A RODIČŮ. NÁSLEDOVAT MUSÍ TRESTNÍ OZNÁMENÍ“ a b) v jeho rámci připojeného odkazu na internetový text s názvem „Důrazné upozornění zástupcům škol a školských zařízení“, v němž c) stěžovatel ještě upozornil na několik trestných činů, kterých se školská zařízení (resp. jejich pracovníci) ve spojení s nařizováním a vynucováním protiepidemických opatření podle něj dopouštěla, přičemž právě toto jejich jednání povede bez dalšího upozornění k podávávání trestních oznámení orgánům činným v trestním řízení.

[23] Nejvyšší správní soud na základě uvedeného se stěžovatelem nesouhlasí, že by žalovaná v kárném řízení nestanovila a následně městský soud nevypořádal, čím se stěžovatel kárného provinění dopustil, resp. jakým jednáním naplnil skutkovou podstatu kárného provinění, za které mu byl uložen trest. Naopak tato otázka je konstantně a neměnně posuzována již od prvostupňového kárného řízení. Skutečnost, že kárné provinění se fakticky skládalo ze tří jednání, která však byla vzájemně zcela zřejmě úzce propojena (fakticky se jednalo o zveřejnění dvou internetových textů, přičemž první z textů obsahoval odkaz na druhý text, přičemž vyznění těchto textů bylo hodnoceno jako problematické), nemůže dle Nejvyššího správního soudu založit nesrozumitelnost toho, jakého kárného provinění se stěžovatel dopustil.

[24] Dalšími námitkami stěžovatel zpochybňoval posouzení jednotlivých „skutků“. Jeho pozornost byla zaměřena zejména na prokázání přičitatelnosti uvedených jednání jeho osobě.

[25] Ani tyto námitky nejsou důvodné. Již na tomto místě přitom Nejvyšší správní soud předesílá, že by stěžovatel rozporoval jednotlivé „skutky“ zvlášť, s ohledem na výše uvedený závěr ohledně jejich vzájemné provázanosti v rámci kárného provinění, je třeba celou věc posuzovat v jejím souhrnu.

[26] Přičitatelností předmětných internetových textů stěžovateli z hlediska autorství se městský soud zabýval zejména v odst. 117 až 124 svého rozsudku. Nejvyšší správní soud s tímto posouzením souhlasí; proto z něj, i s ohledem na relativně kusou kasační argumentaci, vychází.

[27] V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za podstatné zdůraznit předmět nynějšího řízení, který spočívá v posouzení kárné odpovědnosti **advokáta**. Smyslem § 17 zákona o advokacii je zajistit důstojnost advokátního stavu zejména prostřednictvím dodržování pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže. Uvedené obecné požadavky jsou

pokračování

dále konkretizovány zejména v čl. 4 etického kodexu a jejich porušení je sankcionováno žalovanou jako orgánem profesní samosprávy, jehož úkolem je především chránit a garantovat kvalitu právních služeb.

[28] Nejvyšší správní soud upozorňuje i na skutečnost, že novelou § 17 zákona o advokacii provedenou zákonem č. 527/2020 Sb., která se vztahuje i na jednání stěžovatele, došlo k výslovnému rozšíření povinnosti etického chování advokáta i mimo přímý výkon advokacie. Ustanovení § 17 zákona tak bylo novelizována způsobem, že před slovní spojení „při výkonu advokacie“ byl vložen výraz „zejména“, což, jak Nejvyšší správní soud již konstatoval, vede k závěru o rozšíření dosahu tohoto ustanovení (k tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 3. 2024, č. j. 8 As 136/2022 - 57, č. 4601/2024 Sb. NSS, odst. [20]).

[29] Městský soud souhlasil se stěžovatelem, že oba internetové texty sice byly zveřejněny na internetových stránkách institutu ProLibertate (www.prolibertate.cz) („PROLIBERTATE INSTITUT PRÁVA A OBČANSKÝCH SVOBOD“) pod jeho hlavičkou. Přitom však pod nadpisem prvního textu byl uveden jako autor stěžovatel („Autor Tomáš Nielsen“); pod druhým textem, který byl formulován jako dopis, byl stěžovatel podepsán („Pro Libertate – Institut práva a občanských svobod, z. s. JUDr. Tomáš Nielsen, předseda“; k tomu viz odst. 119 rozsudku městského soudu).

[30] Právě tato skutečnost je podle Nejvyššího správního soudu klíčová pro naplnění stěžovatelovy kárné odpovědnosti. Jak totiž konstatoval již městský soud, z hlediska stěžovatelovy kárné odpovědnosti není relevantní tvrzení, že text měl více autorů. Tato skutečnost stěžovatelovu kárnou odpovědnost neovlivňuje. Podstatné je, že stěžovatel oba texty na internetových stránkách institutu zveřejnil a opatřil svým podpisem (viz odst. 123 rozsudku městského soudu). Jak navíc uvedl opět už městský soud, stěžovatel se k autorství textů v prvostupňovém kárném řízení hlásil, což jednoznačně vyplývá z protokolu z ústního jednání ze dne 28. 11. 2022 (srov. odst. 120 rozsudku městského soudu), a ani nyní autorství, resp. přinejmenším spoluautorství textu nepopírá.

[31] Pokud stěžovateli s formulací textů pomáhaly další osoby, nic to nemění na jeho odpovědnosti za jejich obsah, resp. jejich podobu a zveřejnění. Jak totiž Nejvyšší správní soud již upozornil, v případě stěžovatelovy kárné odpovědnosti plynoucí z jeho advokátního postavení byla pro naplnění skutkové podstaty daného kárného provinění podstatná faktická prezentace názoru stěžovatele (resp. konkrétní podoba této prezentace) vůči veřejnosti, nikoli otázka, zda byl stěžovatel výlučným autorem předmětných textů, či zda se na jejich přípravě podílelo více osob.

[32] Zdejší soud doplňuje, že stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že z ničeho neplyne, že by on sám dané texty zveřejnil. K tomu je třeba uvést, že tato námitka se v kontextu kasačního řízení jeví jako účelová. Stěžovatel se otázce „zveřejnění“ textů v žalobě věnoval jen okrajově, naopak se soustředil spíše na problematiku jejich autorství a obsahu. Adekvátně k tomu se pak městský soud s touto stručnou, spíše mimochodem uplatněnou argumentací vypořádal. Bylo tomu tak zejména v odst. 118 až 123 napadeného rozsudku, kde městský soud zmínil, že z průběhu kárného řízení (ústní jednání dne 28. 11. 2022) plyne, že si stěžovatel zveřejněné texty osobuje a že nepopírá, že by mohl mít podíl na jejich

zveřejnění; městský soud také v tomto kontextu zmínil, že oba texty jsou podepsány stěžovatelovým jménem (srov. odst. [29] a [30] výše). K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že i v žalobě (odst. 37) stěžovatel koneckonců uvádí, že „*opakovaně vysvětloval v průběhu řízení, zamýšleným důsledkem informací, na jejichž tvorbě i šíření se v souvislosti s covidovými opatřeními ve školách dlouhodobě podílel, bylo upozornit na právní aspekty postupu škol*“ (podtržení doplnil NSS). V tomto smyslu tedy jsou závěry městského soudu (i míra jejich podrobnosti) zcela akceptovatelné a daná kasační námitka je nedůvodná.

[33] S přihlédnutím k obsahu internetových textů navíc Nejvyšší správní soud souhlasí i s tím, že tyto texty byly stěžovateli přičitatelné z hlediska jeho kárné odpovědnosti jako advokáta. Jak již bylo řečeno (výše odst. [28]), dle relevantního znění zákona o advokacii byla povinnost etického chování advokáta rozšířena i mimo přímý výkon advokacie. Požadavky na projevy advokátů tak oproti „neadvokátům“ podléhají vyšším standardům, a to právě s ohledem na to, že tyto projevy nesmějí snižovat důstojnost advokátního stavu. V daném případě žalovaná v prvostupňovém rozhodnutí uvedla, že se stěžovatel kárného provinění dopustil „*zejména při výkonu advokacie*“. Nejedná se sice o nejhodnější formulaci, nicméně v rozhodnutí o odvolání žalovaná podrobněji vysvětlila (body 14 až 20), jak je tomu s přičitatelností daného jednání stěžovateli z pohledu jeho kárné odpovědnosti.

[34] Žalovaná tak vysvětlila, že i jednání v zastoupení právnické osoby je jednáním na veřejnosti. K tomu odkázala na povinnosti dle čl. 4 odst. 1 etického kodexu, jakož i na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 As 34/2003 - 47, č. 350/2004 Sb. NSS (byť se tento rozsudek týkal s ohledem na tehdejší znění zákona o advokacii samotného výkonu advokacie). Následně žalovaná rozebrala, že je třeba hodnotit na jedné straně míru společenského provinění advokáta proti zásadám poctivého a slušného chování a na straně druhé pak míru vazby konkrétního jednání na výkon advokacie. Dle žalované s rostoucí mírou jednoho z uvedených parametrů bude poté postačovat nižší intenzita druhého parametru, aby byl konkrétní skutek posuzován jako kárné provinění advokáta. To žalovaná rozvedla tak, že „*při hrubě nevhodném, dehonestujícím a urážlivém jednání na veřejnosti se bude jednat o kárné provinění advokáta i při relativně méně intenzivní vazbě na výkon advokacie. Takové jednání totiž napadá samotnou integritu a osobní důstojnost advokáta jako reprezentanta advokátního stavu. Naopak ve zcela bezprostřední vazbě na výkon advokacie, tj. například při slovních projevech učiněných v průběhu soudního jednání, je třeba klást zvýšené požadavky na bezvýjimečné dodržování stavovských předpisů*“.

[35] Dále žalovaná konstatovala, že má za to, že stěžovatel se vytýkaného jednání dopustil v „*relativně úzké vazbě na výkon advokacie*“, neboť texty byly uvedeny na webových stránkách, v jejichž úvodu se sám stěžovatel označuje za advokáta. Stejně tak podle žalované forma, použitý slovník a obsah posuzovaných sdělení byly voleny tak, aby tato sdělení působila na své adresáty jako kvalifikované právní posouzení daného případu. Textace a stylistika textů měla vyvolat dojem, že jde o prezentaci ustáleného názoru odborníků – advokátů; nikoli tedy názoru jednotlivce nebo sdružení jednotlivců na věc. Žalovaná doplnila, že „*zveřejní-li advokát na veřejně dostupných webových stránkách dokument, jehož obsahem je konkrétní právní posouzení určité problematiky, a to včetně odkazů na konkrétní zákonná ustanovení a rovněž doporučení postupu řešení, zahrnujícího závažné procesní právní kroky, jako např. podání trestního oznámení, a přitom se otevřeně přiblíží ke svému právnímu*

pokračování

vzdělání užitím titulu JUDr. a k profesi advokáta, pak nelze na takový projev na veřejnosti nablížit jako na projev čistě osobní povahy bez vazby na výkon advokacie“. S tím se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.

[36] V bodě 20 napadeného rozhodnutí pak žalovaná uvedla příklady, kdy budou určité projevy „spadat pod projevy advokáta“ a budou mu přičitatelné z hlediska jeho stavovských povinností, a kdy ne, a to i v situaci, kdy advokát bude např. statutárním zástupcem určitého spolku. V tomto směru žalovaná uvedla, že „nebude spadat pod projevy advokáta“, pokud se jako „statutární zástupce environmentálního spolku a vášnivý fotograf vzácného ptactva veřejně jménem spolku vyjádří k tématu vlivu člověka na hnízdění ptáků“. Opačně tomu bude, pokud se „veřejně vyjádří například k otázce, zda bylo zpracované stanovisko EIA v rámci zamýšlené konkrétní výstavby zpracováno v souladu se zákonem, pak toto vyjádření bude projevem advokáta a jako takové musí odpovídat povinností advokáta na věcnost a strážlivost sdělení“. Podle žalované se přitom projevy stěžovatele „nepochybně blížily druhému uváděnému případu, jelikož se jednalo právní hodnocení problematiky ilustrované konkrétními citacemi zákona a doporučeními procesního postupu“.

[37] Také s tímto hodnocením se městský soud ztotožnil a rovněž Nejvyšší správní soud je považuje za správné, a to také s přihlédnutím k tomu, jak stěžovatel, mj. s přihlášením se k právnímu vzdělání, alespoň jeden z textů podepsal (viz odst. [29] shora). Podobně Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že pokud by jednání advokáta jako statutárního zástupce spolku nebylo advokátovi (vůbec či za žádných okolností) přičitatelné z hlediska jeho kárné odpovědnosti, šlo by o otevření prostoru pro obcházení kárné odpovědnosti právě tímto způsobem (srov. odst. 121 rozsudku městského soudu).

[38] Proti uvedeným závěrům žalované a městského soudu nabízí stěžovatel jen zcela stručnou a obecnou hypotetickou úvahu o odpovědnosti advokáta za jednání právnické osoby, jejímž je statutárním orgánem. Taková neadresná polemika (srov. odst. [17] až [19] výše) nemůže obstát v konkurenci podrobných argumentů žalované a městského soudu.

[39] Rovněž ve spojení s námitkami týkajícími se obsahové stránky předmětných textů a jejich posouzení z hlediska stěžovatelovy kárné odpovědnosti je nutné připomenout, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Stěžovatel tak vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předestřít polemiku se závěry krajského soudu. Kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje stěžovatelův úspěch v kasačním řízení a rovněž má přímý vliv na to, jak obsáhlého a podrobného posouzení věci se mu v kasačním řízení dostane (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 299/2020 - 41, odst. [10], či ze dne 6. 12. 2022, č. j. 7 As 67/2022 - 28, odst. [7] i s obsáhlou citací další judikatury).

[40] V tomto smyslu Nejvyšší správní soud s adekvátní mírou obecnosti konstatuje, že v napadeném rozhodnutí žalovaná nezpochybňuje potřebu plurality názorů v demokratické společnosti a veřejné kritiky opatření orgánů veřejné moci (odst. 21); v prvostupňovém rozhodnutí dokonce kárný senát uvádí, že nehodnotí osobní názor stěžovatele, který představuje i „názor mnoha občanů, rovněž i členů kárného senátu“ (odst. 10; podtržení doplnil NSS). Žalovaná v tomto směru hodnotila především „způsob a formu posuzovaných sdělení“ (odst. 22 napadeného rozhodnutí žalované). Stěžovatel

však v daném ohledu takřka žádnou kasační argumentaci neuvádí. Namísto toho se věnuje (kromě výše zmiňované přičitatelnosti z hlediska kárné odpovědnosti) zejména „pravdivosti“ textů a v nich obsažených informací (viz níže).

[41] Jedinou konkrétnější námitku tak v této souvislosti představuje zmínka o tom, že v dokazování nemá oporu, dle stěžovatele, zcela nelogická a nesprávná interpretace „*jakési brozby ředitelům škol jejich trestním stíháním ze strany Mezinárodního trestního tribunálu v Haagu*“ (správný název je Mezinárodní trestní soud – pozn. NSS). Zde však Nejvyšší správní soud souhlasí s hodnocením žalované a městského soudu, že mj. zmínka o Mezinárodním trestním soudu (popř. o zločinech apartheidu apod.) v celkovém vyznění textů mohla působit na ředitele škol a další zástupce školských zařízení zstrašujícím dojmem. Na tom nic nemění ani výklad, který se stěžovatel snažil např. v žalobě *ex post* k daným textům dodat (odkaz na vyjádření senátorek Senátu Parlamentu České republiky o podání vůči Mezinárodnímu trestnímu soudu, které mělo směřovat ne vůči školským pracovníkům, ale vůči představitelům státu). S danou otázkou se městský soud podrobně vypořádal v odst. 142 až 158 napadeného rozsudku. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nepředkládá žádnou relevantní protiargumentaci, odkazuje tedy Nejvyšší správní soud na rozhodnutí žalované i městského soudu a v tomto smyslu se ztotožňuje se závěrem, že dané texty jsou „*agresivní, zjednodušující a velmi nepřesné v otázce právních souvislostí*“ (srov. odst. 128 rozsudku městského soudu s odkazem na napadené rozhodnutí žalované

[42] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že k hodnocení mezi etického jednání advokáta se vyjádřil v rozsudku ze dne 13. 12. 2018, č. j. 6 As 120/2018 - 36, č. 3868/2019 Sb. NSS, v němž za rozhodující pro naplnění požadavku etického chování advokáta považoval to „*jak by objektivně vnímala danou situaci většina právně nevzdělané společnosti. Právě v tom spočívá požadavek etického jednání advokáta, který se musí chovat tak, aby nesnižoval důstojnost a vážnost advokátního stavu v očích veřejnosti. Nejde tedy vůbec o to, jak se subjektivně jeví a jeví jednání stěžovatele zainteresovaným stranám sporu [...] ale jak se může jevit jakémukoliv třetímu pozorovateli, který není právně vzdělán, a že je objektivně způsobilé v jeho očích snížit důstojnost a vážnost advokátního stavu*“ (odst. [25] citovaného rozsudku).

[43] Z předmětných internetových textů je dle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že texty jsou koncipovány v zásadě jako právní stanoviska, ve kterých stěžovatel obsáhle zpochybňoval zákonnost protiepidemických opatření ve školních zařízeních, která nejenže shledával protizákonná, ovšem rovněž v souvislosti s nimi upozorňoval na páčání trestných činů jako ublížení na zdraví dle § 146 trestního zákoníku, přisvojení pravomoci úřadu dle § 328 trestního zákoníku, či apartheidu a diskriminace skupiny lidí dle § 402 trestního zákoníku. V těchto textech stěžovatel rovněž nabádal zejména rodiče dotčených dětí, aby na Policii ČR nahlašovali trestné činy, které byly dle jeho názoru páčány v souvislosti s uplatňováním protiepidemických opatření ve školských zařízeních, případně aby rodiče dětí sdělovali svou situaci stěžovateli, který získané informace použije v dalších řízeních proti uvedeným protiepidemickým opatřením, včetně řízení před Mezinárodním trestním soudem v Haagu.

pokračování

[44] V návaznosti na již konstatované nemohla důvodnost kasační stížnosti založit ani argumentace obsažená v jejím odst. 15. V něm stěžovatel upozornil na skutečnost, že v současnosti době se lze v médiích opakovaně setkávat s informacemi o hlubokém zásahu protiepidemických opatření do psychiky dětí a mladistvých. Právě strach z těchto následků a vědomí o nezákonnosti mnoha opatření prý vedla stěžovatele a jeho kolegy k publikování předmětných internetových textů (blíže k těmto námitkám viz rekapitulace v odst. [12] výše). Stěžovatel tak v podstatě namítá, že výtky obsažené v předmětných textech byly důvodné a tam obsažené informace relevantní.

[45] S podobnou argumentací uplatněnou v žalobě se neztotožnil již městský soud. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na odst. 182 až 186 rozsudku městského soudu, a to pak také ve spojení s odst. 159 až 166, kde městský soud odůvodňoval, proč neprovede důkazy, které stěžovatel navrhl. V odst. 160 tak městský soud přílehnavě uvedl, že „*i pokud by důležitější informace ve zveřejněných textech byly správné*“ nemá to vliv na stěžovatelovu kárnou odpovědnost. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že případná (částečná) „pravdivost“ informací obsažených v daných textech nyní skutečně nemá vliv na stěžovatelovu kárnou odpovědnost. Stěžovatel se totiž, jak již bylo zmíněno, kárného provinění dopustil zejména v souvislosti s tím, jakým způsobem (formou) byly předmětné texty pojety. Stěžovatel tak nebyl postihován za to, zda měl či neměl „pravdu“, či zda se přinejmenším některé z jeho tehdy vyjadřovaných obav a výtek vůči činnosti orgánů veřejné moci ukázaly nebo neukázaly správnými či důvodnými. Kárné provinění totiž spočívalo v tom, jakou formu a vyznění stěžovatel pro předmětné texty zvolil, přičemž právě tím „*nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu a za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže ukládající mu poctivým čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu*“, čímž porušil § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 etického kodexu.

[46] Závěrem se Nejvyšší správní soud zabývá některými kasačními námitkami procesní povahy. První se týká tvrzené podjatosti předsedy odvolacího kárného senátu. K tomu stěžovatel v kasační stížnosti namítl nad rámec žaloby v zásadě jediné: že v pochybnostech o podjatosti měl městský soud postupovat ve prospěch stěžovatele jako obviněného.

[47] Tato kasační námitka není důvodná. Žalovaná ve svém odvolacím rozhodnutí i následně městský soud v napadeném rozsudku obsáhle předestřely právní názor, podle kterého nebylo možné považovat předsedu odvolacího kárného senátu za podjatého. Z tohoto právního názoru je zřejmé, že žalovaná ani městský soud o nepodjatosti předsedy odvolacího kárného senátu nepochybovaly; naopak – uvedly právní posouzení, proti kterému se stěžovatel mohl podrobně bránit v kasační stížnosti, což však neučinil. Správnost závěrů městského soudu (odst. 101 až 104 jeho rozsudku) ohledně nepodjatosti předsedy odvolacího kárného senátu tudíž nemůže Nejvyšší správní soud nijak blíže přezkoumat. Z napadeného rozsudku jasně plyne, že závěr o nepodjatosti předsedy odvolacího kárného senátu se opírá jednak o fakt uplynutí mnoha let, od kterých se snad mohl odvíjet vztah ke stěžovatelovu zástupci, jednak od toho, že stěžovatel neuvedl žádné další relevantní skutečnosti, které by zakládaly možnost pro úvahy o případné podjatosti. V řízení před městským soudem tak nebyl důvod, aby městský soud v tomto směru aplikoval postup „*v pochybnostech ve prospěch*“ (mj. proto, že tu takové pochybnosti zjevně nebyly).

[48] Ohledně nekonání ústního jednání v odvolacím kárném řízení, což stěžovatel v kasační stížnosti rovněž zmiňuje, namítl stěžovatel v zásadě rovněž jediné: že šlo o věc právně složitou, ve které se navíc kárný senát v prvním stupni dopustil ve svém rozhodnutí mnoha faktických i právních chyb, na které stěžovatel v odvolacím řízení upozornil, a které dále uvedl i ve správní žalobě.

[49] I zde Nejvyšší správní soud v prvé řadě upozorňuje na značnou obecnost dané námitky a její téměř nulovou polemiku s právním názorem městského soudu, který se touto problematikou obsáhle zabýval. Městský soud tak v odst. 109 až 112 svého rozsudku stěžovatele upozornil, že § 27 odst. 1 kárného řádu žalované stanoví, že předseda odvolacího senátu nařídí jednání k projednání odvolání pouze v případě, že je to k řádnému posouzení věci nezbytné. Rozhodování bez ústního jednání je tedy v řízení před odvolacím kárným senátem pravidlem a nařízení jednání je výjimkou. V nyní projednávané věci nebylo nařízení jednání k řádnému posouzení věci nezbytné. Městský soud se tak ztotožnil s žalovanou, že stěžovatel uplatnil v odvolání příslušné odvolací námitky a z ničeho nevyplývá, že by chtěl odvolání dále doplňovat, resp. že by bylo třeba k posouzení věci nezbytně nařídít ústní jednání. Stěžovatel se v odvolacím řízení nařízení ústního jednání ani nijak výslovně nedomáhal. Z rozhodnutí odvolacího kárného senátu o odvolání je navíc zřejmé, že odvolací kárný senát se ztotožnil s posouzením věci prvostupňovým kárným senátem, přičemž odvolací kárný senát vycházel v zásadě z totožných podkladů jako prvostupňový kárný senát. Ani tyto námitky proto nelze považovat za důvodné.

[50] Jen obecného odůvodnění se stěžovateli může dostat také v případě kusé námitky, že se městský soud nevypořádal s námitkou, že žalovaná svévolně vybírala důkazy, které provede, a neprovedla důkazy, které svědčily ve stěžovatelův prospěch. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že námitkou neprovedení důkazů zmíněných v bodě 45 žaloby se městský soud zabýval v odst. 182 a násl. napadeného rozsudku. Prostor pro podrobnější odůvodnění, než jaké městský soud uvedl, stěžovatel městskému v důsledku formulace žaloby ani neumožnil. Kasační soud tedy konstatuje, že daná námitka není důvodná. To se pak ve světle výše uvedeného, kdy neobstály jednotlivé kasační námitky, týká i obecných deklarací o tom, že „*městský soud potvrdil rozhodnutí kárného senátu a odvolacího kárného senátu ČAK, aniž by se přezkumem zákonnosti citovaných rozhodnutí zabýval více než jen formálně*“; „*Řízení před Městským soudem vykazovalo znaky libovůle, čímž bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny*“; „*Městský soud ve svém rozsudku nesprávně posoudil, že rozhodnutí kárného senátu, jakožto i odvolacího kárného senátu ČAK bylo dostatečně odůvodněno, přestože postrádá řádné vymezení skutku a hodnocení důkazů*“; „*Městský soud akceptoval právní závěry kárného senátu, jakožto i odvolacího kárného senátu ČAK ve věci přičitatelnosti jednání, které bylo kladeno žalobci za vinu, přestože jsou v rozporu se zákonem a judikaturou.*“

[51] S ohledem na výše uvedené důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[52] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly, a proto ani ona nemá právo na náhradu nákladů řízení.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2026

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu